

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3498/2021
08.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Стојковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милун Гајић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5187/19 од 05.12.2019. године, у седници одржаној 08.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5187/19 од 05.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5187/19 од 05.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1438/18 од 10.09.2019.године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и наложено туженом да тужиоцу на име накнаде штете по основу изгубљене зараде за период од 07.05.2011.године до 01.03.2019.године закључно исплати износ од 1.195.286,14 динара са законском затезном каматом од 10.09.2019.године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се наложи туженом да тужиоцу на име накнаде штете по основу изгубљене зараде за период за период од јуна 2009.године до 06.05.2011.годиен исплати износ од још 269.168,14 динара са законском затезном каматом од 24.04.2019.године, као дана прецизирања тужбеног захтева, до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 311.400,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5187/19 од 05.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене

пресуде и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 301.089,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП јер су нижестепени судови одлуку о основаности тужбеног захтева донели уз примену одредаба материјалног права које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом (накнада материјалне штете у виду изгубљене зараде доспеле након доношења претходне правноснажне судске одлуке по захтеву тужиоца против туженог по истом правном основу и из истог штетног догађаја за претходни период) зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених суда којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу суда, па није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Посебна ревизија се не може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка, на које се у ревизији указује. Зато нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим одлучено као у ставу првом изреке.Следом наведеног у конкретном случају не постоји потреба ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 06.05.2014. године, у којој је побијана вредност предмета спора од 1.195.286,14 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела (износ од 1.195.286,14 динара) очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**